

Джерело: [Буквоїд](#).

На цьогорічний книжкову виставку-ярмарку «Салон книжок» у Парижі я їхала зі своєю новою книжкою «Вуле-ву чайок, мсьє?», виданою у видавництві «Дуліби» двома мовами – українською та французькою.

Це майже сімейна історія сторічної давнини про те, як молодий невизнаний паризький поет їде до одного повітового містечка на Слобожанщині, куди його місцевий цукрозаводчик Павло Оксамитенко запросив для викладання французької мови й літератури в заснованому ним ліцеї.

У Парижі я далеко не вперше, тож особливих несподіванок від нього не чекала. Я їхала, зосереджена на ділових планах, які я мала здійснити на Салоні, а до «зваб міста» мені на цей раз було байдуже. Однак Париж помстився мені за байдужість. Мені черговий раз було доведено, що Париж – не лише свято, яке завжди з тобою, а й адреналін, який також завжди з тобою.

Словом, їдемо ми з Євгенією Кононенко в машині з аеропорту, і везе нас одна приємна родина до ресторану на устриці. Не те, щоб ми з Женею були дуже голодні – ні. Просто треба було поставити цю галочку: з'їсти устриці в Парижі. Отже, їдемо ми і нічого не підозрюємо про підступні плани Парижа. Машина зупиняється на перехресті (а це було в Сен-Дені, кварталі, який має не дуже гарну репутацію), і тут стається таке: несподівано розбивається бокове скло пасажирського сидіння і нас обсипає скляними дрібушками. Поки ми оговтуємося, не розуміючи що сталося, з переднього сидіння долинає гробовий голос: «Мені ж казали, не ставити сумочку на коліна в машині!» Ми обертаємо голови і бачимо підлітків в капюшонах, які блискавкою перебігають через чотири смуги дороги, лавіруючи поміж машинами, добігають до протилежної сторони вулиці, мавпами перелізають через паркан і зникають у паризьких сутінках...

А ми сидимо з Женею в машині, як дурні, і думаємо: що то було?

А було це – просто: «Ласкаво просимо до Парижу!»...

Ну що ж, свою порцію паризького адреналіну ми отримали..

І вечір провели не в ресторані з устрицями, а в поліцейській дільниці з протоколами.

А тепер про Салон.

За обсягом він, звичайно, значно менший, ніж франкфуртський книжковий ярмарок, і вміщається в одному великому залі, який у виставкові дні був схожий на добре зорганізований мурашник, де кожен знає що йому робити. Ось кілька письменників сидять в ряд і дають автограф-сесію, до одного з них вибудувалася довжелезна черга, а до іншого – нікого немає, і тобі так стає гірко за цього самотнього письменника, тим більше, знаєш, що можливо він навіть вартісніший від цього пропіареного павича... А ось вчителі привели дітей, і ті, вдосталь наспілкувавшись з улюбленим автором, жують свої сендвічі, просто сидячи на підлозі... А ось – видавці спілкуються з літературними агентами, перші намагаються продати, або просто «впарити» права на свої книги, а другі мило посміхаються і тільки мовчки записують собі щось у блокнотик... А ось і наш український стенд і на ньому знайомі ентузіасти видавничої і книжково-промоційної справи: від України - Анетта Антоненко, Еля Сімонова, Микола Кравченко, від Франції - топ-перекладач, професор Паризького Університету Східних мов Ірина Дмитришин.

Як відомо, цього року вперше в історії Паризького салону книги був представлений український стенд. Хоча площа його невелика, проте обладнана стильно, з хорошою рекламною продукцією і ергономічним інтер'єром. Представлення українських книжок і письменників на книжковій події стало можливим завдяки Посольству Франції в Україні, за сприяння Міністерства культури України. Як людина, яка не один раз ходила «з простягнутою рукою», шукаючи кошти на видання книжок, я була приємно здивована, що нарешті солідні фонди дають гроші на промоцію України на одному з найпрестижніших в Європі книжкових подій. Це Фонд «Розвиток України» Ріната Ахметова, Фонд Арсенія

Написав Марина Гримич
Середа, 24 квітня 2013, 21:33

Яценюка «Open Ukraine». До речі, голова наглядової ради фонду «Open Ukraine» Терезія Яценюк провела офіційну презентацію програми підтримки перекладів з української мови, яку веде Фонд. Був у нас і свій «солодкий спонсор» - Крафт Фудз Україна.

Відвідувачів на Салоні – море. Ну, коли на нашому Львівському Форумі море відвідувачів – це зрозуміло. Українських книгарень – катма, то у Львові у вересні паломництво читачів з усієї України. А в Парижі книгарень менше хіба що від ресторанів і перукарень. Іди собі – і купи! Навіщо тобі платити вхідний квиток і сновигати в натовпі від стенду до стенду? Однак це і є читацька культура.

Кожен з українських письменників, запрошених на Салон книги в Парижі (Євгенія Кононенко, Ірен Роздобудько з Ігорем Жуком, Антон Кушнір, Любко Дереш, Іван Рябчій, Дмитро Чистяк), мав свою програму. Дуже вдало було «збито» в одну «мандрівну» групу Марину Гримич, Ірен Роздобудько та Ігоря Жука. Ми мали кілька презентацій, перша – в приміщенні українського осередку в Парижі (відомого як Бібліотека імені Симона Петлюри), де є свій літературний клуб, який заснувала і яким керує ось уже кілька років перекладачка Оксана Мізерак. Зібралася дуже цікава публіка, по-перше, це представники післявоєнної української імміграції, які багато років утримують український дух у Парижі, по-друге, це вихідці із Польщі (Лемківщини, Холмщини, Надсяння), які прибули в Францію в 1960-1970-і рр., а по-третє, це новоприбулі з України, - дуже приємна молода публіка.

За планом ця ж «трійця» авторів відвідала Страсбург, де вже кілька років працює асоціація «МІСТ» якою керує юрист Європейського суду Павло Пушкар. Ця зустріч справила на нас глибоке враження. В одному із залів Ради Європи зібралася високоінтелектуальна, добре обізнана з українською літературою і мистецтвом група українських професіоналів, які працюють в Європейському суді. Асоціація «МІСТ» ініціює і підтримує багато українських культурних акцій в одній із ключових точок Європи, де зосередилися Європейський парламент, Рада Європи та Європейський суд.

Звичайно, українська література в Європі поки що мало відома і видавці, письменники, літературні агенти (і, як ми побачили, навіть читачі) роблять перші (поки що мікроскопічно малі) кроки щодо її просування на європейський книжковий і видавничий ринок. Однак головне, що крига скресла.

Я почала цю оповідь з адреналіну, і хочу ним закінчити. А Вам слабб проїхатися

Вуле-ву адреналін, мсьє? Або про Salon du livre - 2013

Написав Марина Гримич

Середа, 24 квітня 2013, 21:33

поїздом «тежеве» Париж-Страсбург «зайцем»? Мені довелося це пережити, оскільки кампанія, яка продала нам (з Ірен і Ігорем) квитки, помилилася датою і замість 23 березня продала квитки на 23 лютого...

Однак, напевно, це вже тема для наступної оповіді...